

modtage de endnu en mindre kommunal Pension, drages dens Beløb for saa lang Tid, den siden den 1ste Januar 1869 har været oppebaaret eller den herefter hæves, fra den dem efter denne Lov tilkommende Statspension."

Af Lauber:

3) Titelen ændres til: „Forflag til Lov om Forandring i Beregningen af militære Underbefalingsmands og Meniges Pension."

Lovforslagets Paragrafer, de stillede Ændringsforslag, samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Th. Nielsen): Da der er stillet temmelig indgribende Ændringsforslag til det Forflag, der er under Forhandling, skal jeg kortelig gjenkalde i det høie Things Grindring denne Sags Gang i det sidste Aars Tid. Til Finantsudvalget var der indkommet 3 Andragender. Et Andragende var fra en Stabssergent Sommer, som var bleven affkebiget, men ikke kunde erholde nogen Pension af den Grund, at han ikke havde været i Tjenesten i 20 Aar. Det vil sige, han havde ikke haft 20 Aars pensionsberettiget Tjeneste, men han havde vel været i Tjenesten i 20 Aar, for saavidt den Tid, der laa forud for det 18de Aar, kunde medregnes. Men da denne Tid ikke kunde medtages efter Pensionsloven, blev Følgen deraf, at han ikke kunde faae nogen Pension. Han henvendte sig derfor til Folkethinget, og hans Andragende blev herfra anbefalet. Den ærede Finantsminister sagde allerede dengang, at naar det blev henvisst til ham, var det muligt, at man maatte tage denne Sag i sin Almindelighed under Overveielse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Betydning de Aars Tjeneste skulde have, der var tilbagelagt før det 18de Aar. Frugten af disse Overveielser er § 1 i nærværende Lovforslag, der tager et billigt Hensyn til den Tid, der er tilbagelagt før det 18de Aar, idet en saadan Tjenestetid i Krigstid gjælder som 1 Aar. Ellers gjælder, som bekendt, et Krigsjaar for to Aar, men at man ikke vilde lade det faae fuldt ud den samme Betydning som Tjenestetiden efter det 18de Aar, forekommer mig rimeligt. Derfor betegner jeg § 1 som en Paragraf, der er begrundet i Billighedshensyn, og som er i god Overensstemmelse med de Ønsker, der næres fra Udvalgets, og jeg antager ogsaa fra dette Things Side. — Hvad de to sidste Paragrafer angaar, ere de ogsaa fremkomne som Følge af Indstillinger fra Finantsudvalget om Andragender, der ere bragte her ind i Thinget. Der forelaa for Thinget i sidste Samling 2 Andragender fra to affkebigede Mænd af Underklasserne. De vare begge traadte over i Kommunens Tjeneste. Føl-

gen deraf var, at da de afgit derfra, kunde de ingen Pension faae i Henshold til den Pensionslovgivning, som er tilstede efter Loven af 9de April 1851 og efter Loven af 20de November 1876. Derom var Udvalgets Flertal idetmindste enig med den ærede Minister, at nogen Ret havde de ikke, da de ikke opfyldte § 6 i Pensionsloven af 20de November 1876, idet de vare gaaede over i de paagældende Kommuners Tjeneste, uden at det var sket ved Statsmyndighedernes Foranstaltning. Altsaa var Flertallet idetmindste i det Stykke i god Overensstemmelse med Finantsministerens Opfattelse, at strengt taget havde de ikke Ret til Pension; men paa den anden Side fandt man dog, at Billighed talte for, da det havde været Meningen tidligere, at en saadan Ansættelse ikke skulde berøve dem Adgang til Pension, men de, efter at vi havde faaet de kommunale Love, ikke længere havde en saadan Ret, naar de traadte ind i Kommunens Tjeneste, at de da ikkedestomindre fik den samme Adgang til Pension, som de tidligere havde haft, naar de traadte ud af Kommunens Tjeneste. Det er disse Ønsker, som den ærede Minister har imødekomet. Her er efter vor Mening kun Tale om et Billighedskrav, og det er imødekomet i de sidste Paragrafer. Den sidste Paragraf gaar, som de Herrer se, ud paa, at Pensionen endog skal tilbagebetales for 12 Maaneder fra den Dag, de have meldt sig; men da der let kunde komme nogen Ullighed tilstede derved, at der kunde blive et Kapløb om, hvem der kunde melde sig først, og da der kunde være visse Egne her i Landet, hvor man ikke blev saa hurtigt bekendt med Loven som i andre Egne, saa at der kunde være dem, der kom bagefter, fordi de fik det senere at vide, og derfor vilde faae mindre, har et Flertal, for hvilket jeg fører Ordet, ment, at det vilde være rimeligt, at det ubetinget blev sagt, at de skulde have Tilbagebetaling 12 Maaneder før denne Lovs Krafttræden. Vi kunne neppe tro, at den ærede Finantsminister kan have nogen Indvending derimod. Et Mindretal mener derimod, at de skulde have Tilbagebetaling 12 Maaneder før denne Lovs Krafttræden. Dette Mindretal har jo stillet sit Ændringsforslag under Nr. 2. Derimod er der et Mindretal under Nr. 1, der er saa rundhaandet, at det endogsaa vil unde dem Tilbagebetaling for 10 Aar. Det forekommer os dog at være vel meget af det Gode. Der er kun Tale om et Billighedshensyn, og det vil rimeligvis kunne drage Konsekvenser efter sig, som vi ikke her ere istand til at overse. Det forekommer mig at være billigt, ja næsten mere end billigt i sin Opfattelse naar man endogsaa gaar ind paa at foreslaa, at de skulde have 12 Maaneders Tilbagebetaling før denne Lovs Krafttræden. Jeg anbefaler derfor Ændringsforslaget under Nr. 3. — Hvad Lovforslagets Titel angaar, har hele Udvalget derom stillet et Forflag til en forfattet Titel. Der er stillet et andet Ændringsforslag af